

Petre Făt-Frumos, fiul lui Dumnezeu

(basm)

O fost odată un om și o femeie și o avut un copil și i-o pus numele Petre Făt-Fiul lui Dumnezeu. Dar copilul o tăt plâns, o tăt plâns. Și o zis tată-so cătră el:

- Măi Petre Făt-Fiul lui Dumnezeu, nu tăt plânge că atunci când ti-i însura, io țoi da pe Fata Celor Șapte Babe din Fundu Lumii, care-i ca raza Soarelui.

Apoi copilu nu o mai plâns și o crescut mare și frumos și zdravăn. Când o ajuns holtei, o zis cătră tată-so:

- Tată, eu acuma sunt mare și trebuie să mă însor!
- Însoară-te, dragu tatii.
- Tată, da' nu știi ce-ai zis când eram mic?
- Nu știi nimic să fi zis ceva.
- Ai zis că, atunci când m-oi însura, mi-i da Fata Celor Șapte Babe din Fundu Lumii, care-i ca raza Soarelui.

- Dragu tatii, nici nu am auzit de ea.

- Da' eu mă duc și-o caut!

- Unde-i mere, că nu avem cal că o murit; i-i capul în fundu

ogrăzii, în par.

Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu o mârș și o luat capu de cal și o dat cu el de pământ și s-o făcut cal și o suit călări și s-o dus departe. O tot mârș, o mârș printr-o pădure mare și o ajuns într-o poiană. Acolo era o casă mică; era casa Sfintei Vineri și era în ziua de Vineri. O intrat în casă și nu era nimeni că Sfânta Vinere era dusă la biserică. El o început la lucru: o făcut mâncare, o spălat vase, o așternut patul, o măturat în casă... Când o văzut că vine Sfânta Vinere, s-o ascuns după ușă, în tindă. Dacă o intrat în casă și o văzut curat, o zis Sfânta Vinere:

- Cine mi-o făcut atâta bine, de-i bun să între, de-i rău să se ducă, să nu slobod cățaua cea cu dinți de fier și măsele de oțel că tot l-a face fărâme!

Și o intrat Petre în casă și o zis:

- Eu sunt bun!

Sfânta Vinere o zis:

- Ce te poartă, Petre, pe aici? Că nu împlă oameni peminteni p-aici!

- Ia, dragă mamă, mă poartă că o caut pe Fata Celor Șapte Babe din Fundu Lumii, care-i ca raza soarelui! Nu știi dumneata de ea?

- Nu știi, da' te du la mama mea, la Sfânta Sâmbătă, că împlă mai pe sus decât mine și da de a ști ea.

Și i-o dat o cute și i-a zis:

- Când îi fi la rău, s-o arunci înapoia ta.

Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu ș-o luat capu de cal, o dat cu el de pământ și s-o făcut cal, s-o suit călare și s-a tot dus. O ajuns la Sfânta Sâmbătă sâmbătă dimineața. Sfânta Sâmbătă era la biserică. O intrat în casă, nu era nimeni și el o făcut foc și mâncare, o făcut curățenie și când o văzut că vine Sfânta Sâmbătă s-o ascuns după ușă în tindă. Și o zis Sfânta Sâmbătă:

**Bughetu-i c-o zis,
Nu-i hia să și facă.**

Colecția PARASCA FĂT, Desești.

690

La știmpuțu vrajniții
Stă drăguțu miresii
Nelăut, nepieptănat
Și negru-i de supărat.
De la Veronica Buga, Stremț, 66 ani, 1974.

691

Mnireasă, mnirele tău
Poate fi în sat bdirău,
Da' pe care l-ai lăsat
Poate fi ciurdar la sat.
Colecția TEOFIL CAIȚA, Mânău.
De la Rozalia Bota, 67 ani, 1980.

692

Pe drăguțu miresii
Facă-l dracu măturoi
Să măture ulița
Să trecem cu mireasa,
Să măture bulgării
Să putem trece p-aci.
Colecția PETRICĂ SCĂUNAȘ.U
De la Clarița Mateșan, Asuaju de Sus,
43 ani, 1973.

693

Supărată-i mnireasa
Pân'ce-o-ntrebat-o popa
Place-i mnirile ori ba.
Ié o pus capu-n pământ
Și n-o zis nici un cuvânt,
Ié o pus capu în tept
Și n-o spus la popa drept.

694

Hai, mnireasă, -n cununie
Până-i verde frunza-n vie,
Pe când frunza s-a usca
Popa nu te-a cununa.

695

Tu mnireasă, mniresucă,
Până nu te-ai cununat
Tu nimnică n-ai lucrat
Numa pe fereastă-ai stat,
Pe fereastă, de-a geaba
Să vezi de-a veni ori ba,
Pe fereastă, după casă,
Să vezi dacă nu te lasă.
Colecția AUGUSTIN BOTIȘ,
Țara Lăpușului, 1978.

La mersul cu mnireasa la mnire

696

Mnireasă, mnirele tău
La multe le pare rău,
Da' mai tare la una
C-o gândit că l-a lua
Ș-o gândit că doară, doară,
Până-o văzut că se-nsoară.
Suciu de Jos.
De la Maria Filip, 33 ani, 1987

697

Mnireasă cum avem noi
Nu o dăm pe patru boi,

Nici pe tri și nici pe patru,
Niți pe jumătate satu.

Suciu de Jos.
De la Maria Lucaci, 60 ani, 1987

698

Hai, viniți să ne vedeți,
Numa nu ne dioteți
Că ni-s poalele cam scurte
Și ne-om dioté cam multe.

Suciu de Jos.
De la Victoria Filip, 34 ani, 1987

699

Frunză verde de trifoi
Plină-i ulița la noi;
Las' să fie cât de rasă
Că suntem de diță-aleasă,
Las' să fie cât de plină
Că suntem de diță bună.

700

Unde merem noi amu
Plină-i casa ca stupu -
Mnirele-i ca îngeru,
Și de grâu și de mălai -
Și mnirele ca nu crai,
Și de grâu și de ovăs -
Mnirele-i din neam ales.

Colecția SAMFIRA CHINA, Suciu de Jos.
De la Victoria Filip, 33 ani, 1987

701

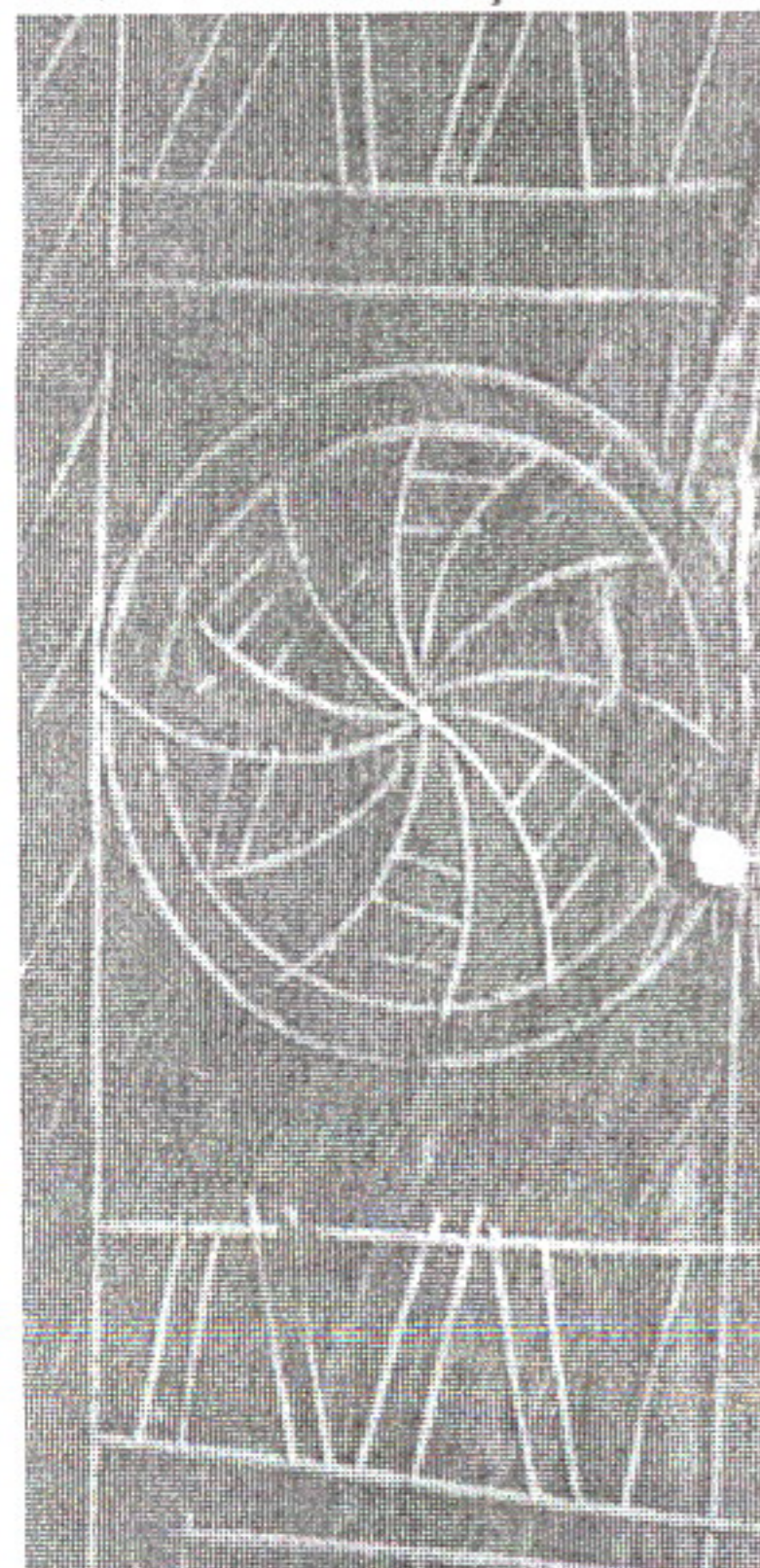
Bună-i mierea, cum nu-i bună,
Da' amară-i peste-o lună,
Bună-i mierea-n cununie,
Da' amară-i pe vecie.

Colecția SAMFIRA CHINA, Suciu de Jos.
De la Tănase Filip, 65 ani, 1987

La mersul miresei în alt sat

702

Vai de voi, feciori făloși,
Trebui-v-ar ochii scoși:

Iuliu Pop: Fecior de pe Mara

Sfânta Sâmbătă i-o dat de mâncare și un pieptene de hecelă și o zîs:

- Când îi fi la rău, să-l arunci înapoia ta!

Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu o luat capu de cal și o dat cu el de pământ și s-o făcut cal, s-o suit călare și s-o dus și o ajuns duminică la Sfânta Duminică care nu era acasă, era la biserică. Petre o făcut curat, de mâncare ca la cealalte și vine Sfânta Duminică și zîce:

- Cine mi-o făcut atâta bine, de-i bun să între, de-i rău, se ducă.

Petre o venit și o zîs:

- Eu sunt, Maică, om bun.

- Ce te poartă, Petre, p-aici?

- Mă poartă, că eu cat Fata Celor Șapte Babe din Fundu Lumii, care-i ca raza soarelui. Nu știi dumneata de ea?

- Ba, știu. Îi aci în vecini, da' îi în tare loc, că sunt șapte babe și una are o falcă din cer până în pământ și ce ajunge tot înghițește.

Sfânta Duminică i-o dat o batistă și o zîs:

- Când îi fi la rău, aruncă-o înapoia ta. Dar grăbește și te du că șase babe sunt la biserică și-i numa una acasă și caută de fată. Ele, când vin de la biserică, înconjură casa de tri ori, rugându-se lui Dumnezeu. Da' tu ia războiul aiesta de aur și îl pune după casă și ele s-or mira de el și or strîga și pe ceie din casă. Atunci tu să fugi repede și ia fata, că-i în podișor după cuptior, învărtită într-un joljuț și o pune în jeb și sui călare și te du repede. Să ai grijă, când i simți că te arde la spate, aruncă înapoi, să nu te înghițească!

Și s-o dus Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu ș-o făcut cum l-o învățat Sfânta Duminică. Dar babele, mirându-se, o zîs una:

- Tu, ne-o fi păcălit cineva și a fi furat fata!

S-o dus una să vadă și nu o aflat și o strigat și pe cealalte babe s-o caute, o caută dar nu o află. Și zîc către baba cea cu trei ochi și cu o falcă-n cer și cu una în pământ:

- Tu, en înhoalbă-te și de-i vedea pe cineva fugind îl înghițește că acela ne-o furat fata!

Aceea se uită și-l vede pe Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu fugind și încep babele să fugă, să-l ajungă. Și fug și fug, simțește Petre că îl arde în spate. Atunci el aruncă cutea de la Sfânta Vinere și s-o făcut un stan de ptiatră și o început babele la ros și o ros până ș-o făcut loc prin stan de-o putut trece cu caru. Și iară o simțit Petre că-l arde la spate și o țipat pieptenele de hecelă de la Sfânta Sâmbătă și s-o făcut o pădure de fier, deasă ca pieptenele de hecelă și s-o tocmi babele la ros până și-o făcut drum de o putut mere cu caru și iară au luat-o la fugă după Petre. El iară o simțit că îl arde la spate și aruncă batista de la Sfânta Duminică și s-o făcut un tău de lapte și pe margini azimă. Și o mâncat babele azimă și o băut lapte, o tot mâncat și o băut până o crepat. Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu o văzut și

- Cine și-o făcut atâta bine cu mine, de-i bun să între, de-i rău să se ducă, să nu slobod cățaua cea cu dinți de fier și măsele de oțel că tot l-a face fărâme!

Și o venit Petre și o zîs:

- Eu sunt, dragă Maică, om bun.

Sfânta Sâmbătă o zîs:

- Ce te poartă pe aici, pe unde nu îmblă oameni peminteni?

Și o zîs Petre:

- Mă poartă că, uite, caut Fata Celor Șapte Babe din Fundu Lumii, care-i ca raza soarelui. Nu știi dumneata de ea?

- Nu știu, da' să te duci la Mama mea, Sfânta Duminică că de este Fata, ț-a spune.

Am o mână fără cioante,

Când se rumpe - o poți coase.

(Măneca)

s-o bucurat. Atunci el o scos joljuțu din jeb, l-o desfăcut și o ieșit din el Fata ca Raza Soarelui. Și o zis Fata către Petre:

- Griji, Petre, că de trei ani o tăt îmblat un zmeu să mă fure și n-o putut! Nici nu și-o gătat bine vorba că o și sosit zmeul și i-o luat Fata și s-o dus cu ie. O plâns Petre, și o plâns... Și s-o dus la fântâna lui Iordan și o șezut până dimineată și o tăt plâns.

Dimineată o venit Fata după apă. Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu o dat cu capu de cal de pământ și s-o făcut cal și s-o dus cu Fata. Dar zmeul avea un cal năsdравăn care o rânchezat de au sărit două podele din grajd. Zmeul o mers și o zis către cal:

- Ce bai ai?

O zis calu:

- Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu ți-o dus Fata!

- Pot bea și mânca, ajunge-l-om?

- Ajunge!

O băut zmeul și-o mâncat și s-o suit călare și l-o ajuns pe Petre, i-o luat Fata și o zis către Petre:

- Mai ai o dată și dacă o iei te omor!

Și o rămas Petre și o plâns și s-o dus iară la fântâna lui Iordan. O venit iară Fata după apă și o vrut Petru s-o ieie să o ducă. Da' o zis Fata:

- Nu mă duce, Petre, că te-a omorî zmeul. Umblă să poți pune mâna pe calul care-i soție la cel a zmeului, să nu te poată ajunge. Soția calului i în Țara Neagră, la mama zmeului, la Drăcoaie.

O lăsat-o Petre și s-o dus. Mergând pântr-o pădure mare, o văzut un iepure schiop și o vrut să-l împuște. Și o zis iepurele:

- Nu mă pușca, Petre, că-s schiop. Mai bine mă leagă că ți-o prinde bine odată.

L-o legat Petre și o plecat mai departe și s-o întâlnit cu o vulpe șchioapă. O întins pușca să o împuște, da' o zis vulpea:

- Nu mă pușca, Petre, mai bine mă leagă că-s șchioapă și ți-o prinde și eu bine odată, că eu sunt tata vulpilor.

O coborât Petre de pe cal și o legat-o și s-o dus mai departe. S-o întâlnit cu un lup și s-o gândit că l-a mânca lupu și o întins pușca să-l împuște. Și o zis lupu:

- Măi Petre, nu mă pușca că nu ți-am făcut nici un rău, mai bine mă leagă că-s schiop și ți-o prinde bine odată, că eu îs tata lupilor.

O coborât Petre de pe cal, o făcut lopețele și l-o legat și s-o dus mai departe. O mers, o mers și o ajuns la o apă mare și trebuia s-o treacă să ajungă la mama zmeului. O văzut pe margine un pește și o făcut foc să-l frigă că era flămând. Și o zis peștele:

- Măi Petre, mai bine aruncă-mă unde-i apa mai mare că ți-o prinde bine odată. Văd că ești flămând, da' nu ti-i hrăni tu cu mine.

Și l-o aruncat în apă și o trecut apa la Drăcoaie. Acolo era un gard și avea nouăzecișinouă de capuri de oameni în pari. Drăcoaia avea douăzecișicinci de cai și unu era năsdравăn ca a zmeului. O mers Petre și o intrat în casă. Și o zis baba:

- La ce ai venit la mine?

- Să mă bag de slugă.

- Pe cât timp?

- Pe un an.

Pe atunci era un an de trei zile.

- Și ce vrei să-ți plătesc?

- Pântru un an, un cal, care

l-oi alege eu.

- Da' și de nu-i face ce oi zice, eu îți tai capu și îl pun în gard că numai unu i lipsă dint-o sută.

Iuliu Pop: Bătrân din Săcălășeni

O bătut calea măgarului (ginere).

Colecția PARASCA FĂT, Desești.

Fată mândră și cu-avere

O lăsați din sat a mere,

Fată mândră și frumoasă

O lăsați din sat să iasă.

Colecția PETRICĂ SCĂUNAȘU

De la Ana Astalăș, Oarța de Jos, 34 ani, 1974.

703

Am avut drăguț în sat,
M-o cerut și nu m-o dat
Că tu, maică, te-ai temut
Că-oi veni după-mprumut
Și nu ți l-oi da mai mult;
Și m-ai dat în sat departe
Ca să vin cu străiți în spate,
Cu desagii-mbăierați
Și cu ochii lăcrămați.
Ie-ți, mnireasă, ziua bună
De la părul tău iubit -
De la frate-tău iubit,
De la părul cel cu pere -
De la-a tale nemurele;
Dă-le, dragă, -o sărutare
Și te roagă de iertare
Ca să nu te uite tare.
Ie-ți, mnireasă, ziua bună
De la neamuri împreună,
Verilor și verelor,
Unchii și mătușilor;
De la toți îmi cer iertare,
De la mic până la mare.
Frunză verde mărăcine,
Ie-ți, mnireasă, ziua bună
De la frați, de la surori,
De la grădina cu flori,
De la struț de busuioc,
De la feciorii din joc,
De la struț de floricele
Și neamuri și vericele,
De la frunza cea de brad,
De la puiul cel lăsat.
Colecția TEOFIL CAIȚA, Mânău.
De la Rozalia Bota, 67 ani, 1980.

La sosirea miresei în casa
mirelui, soacra strigă:

704

Zii-mi, ceteraș, mai cu drag,

Să deștid porțița larg

C-o sosit cine mi-i drag

Și o-i pune-o după masă

C-o zinit găzdoaie-n casă.
Aruncă grâu peste nuntași, care fac
trei roate înaintea pragului:
Eu țip grâu, nu țip ovăs,
Mnirile-i de neam ales;
Eu țip grâu, nu țap săcară,
Mnireasa-i de ziță rară;
Mnirile-i de omenie -
Și mnireasa-așe să sie.
Colecția GEORGETA MARIA IUGA, Borșa.
De la Călina Danci, 40 ani, 1981.

705

Țipați grâu, nu țipați pleavă
Că ni-i mirile de treabă,
Țipați grâu, nu țipați orz
Că ni-i mirile frumos.
Colecția TEOFIL CAIȚA, Sârbi
De la Gheorghe Chioran, 73 ani, 1980.

706

Să trăiești, mire cu pene,
Că Ț-ai luat pe plăcere,
Pe plăcerea ochilor,
Pe voia părinților.
Mult mă uit roată pân casă -
Nu vād ochi ca la mireasă,
Numa io-s cu șurț de lână
Și cu-o iagă plină-n mână.
Cine mi-a ști mulțami
Păharu l-a dobândi,
Cine mi-a ști închina
Păharu l-a căpăta.
Colecția PETRICĂ SCAUNAȘU.
De la Maria Zaharia, Orțița, 64 ani, 1981.

Orația la masa mare

707

Cinstiți oaspeți, preestimați,
Vă rog să mă iertați,
Din vorbe bune să încetați,
Cu urechile să ascultați
Și ale mele puține cuvinte,
În samă să le luați
Pentru aceste daruri cinstite
Ce-s înaintea dumneavoastră gătite
Ca să le putem da în sama

Iuliu Pop: La fân, Cornești

- Da' de nu mi-i da calu
care l-oi alege, îți tai eu capu și
ți-l pun în gard.

- Bine, da' bagă de samă că
trebe să faci ce Ț-oi spune.

I-o dat de mâncare și o zîs:

- Du-te astăzi și mută dealu
cela în celălalt!

Și s-o dus Petre Făt-Frumos Fiul
lui Dumnezeu și s-o rugat lui
Dumnezeu. Era nădravăn și o zîs
să se mute dealu și s-o mutat.
Era sară și o venit acasă. O zîs
Drăcoaia:

- Venit-ai?

- Venit.

- Ce-ai făcut astăzi?

- Ce mi-ai spus.

Și o ieșit afară și o văzut dealu
mutat și o zîs:

- Mari puteri ai! Mâncă și te
du cu o iapă de mas și pe dimineață
să vii să-ți dau alt lucru!

I-o dat de mâncare și în mâncare

i-o pus somn să adoarmă și să piardă iapa. Către iapă o zîs baba:

- Fă-te iepure între iepuri!

S-o dus Petre cu iapa și o zburat pe sus de tot, l-o zdrobit că el era
adormit după somnoroasă și nu știa nimic. L-o lăsat într-un vârf de lemn,
acățat, și s-o făcut iepure între iepuri.

Dimineață el tot dormea și o venit iepurele pe care l-o legat la picior și o strigat:

- Petre, scoală și te du cu iapa că-i ziuă!

S-o trezit Petre, somnoros și o zîs:

- Vai, capu nu-i al meu! Unde-i iapa?

Iepurele i-o zîs:

- Hai jos repede, nu te teme, că iapa babii îi iepuroaie între iepuri,
cu puiu după ié. Hai cu mine că o-i scoate-o dintre iepuri și tu-i dă cu
căpăstru peste cap și zii: "Hop, iapa babii, hai să mergem acasă!"

Așe o făcut Petre, iepuroaica s-o făcut iapă cu mânzu după ié și s-o dus
acasă. Și o zîs baba:

- Mari puteri ai!

Și o sfădit iapa. Și i-o spus iapa cum o scos-o iepurele dintre iepuri și cum
i-o dat peste cap cu căpăstru și s-o făcut iapă ca să vie cu ié acasă.

Baba i-o dat de mâncare și l-o mânat pe Petre să mute alt deal în altul și
iară o făcut ca dintâie. Pe sară o venit la babă, ié s-o uitat și o văzut că
dealu-i mutat și-o zîs:

- Mari puteri ai!

I-o dat de mâncare și iară i-o pus somnuroasă și l-o mânat cu iapa cu
mânzu de mas și i-o zîs iepui:

- Fă-te vulpe între vulpi!

Petre adormise și l-o dus iapa prin toate lemnele și l-o lăsat acățat într-un
vârf de lemn, sus. Și el dormea și nu știa nimic. S-o făcut ziuă și o venit
vulpea pe care o lecuisse la picior și-o strigat:

- Scoală, Petre, că-i ziuă și te du cu iapa acasă!

S-o trezit Petre și o zîs:

- Vai, capu nu-i al meu! Unde-i iapa?

- Hai jos că iapa îi vulpe. Să mergem la ié și eu o scot afară dintre vulpi.

Tu dă-i cu căpăstru peste cap și zii: "Hai, hop, iapa babii, să mergem acasă!" că se
face iapă cu mânzu după ié și-a merge acasă.

Așe o făcut și s-o dus cu iapa și mânzu acasă. Baba o fost mânioasă și o sfădit iapa.

*Tatăl încă nu s-o născut**Și fiul se ridică în sus.**(munj)*

I-o dat de mâncare și l-o mânat să mute un alt deal mare în altul și Petre o făcut ca dintâi și dealul s-o mutat. Pe sară o vinit acasă.

Numa astă noapte o mai avea și i-o dat baba de cină și iară i-o pus somnuroasă să doarmă și o zîs cătă iapă și-o sfădit-o:

- Fă-te pește în apă, între pești!

Petre o adormit și iapa l-o dus, l-o dus departe și l-o lăsat înt-o răchită deasupra apei. Pe dimineață s-o trezit în răchită și o început a plânge:

- Vai, capu nu-i al meu!

Și o venit peștele care l-o aruncat în apă și o zîs:

- Ce plângi, Petre? Iapa babii-i pește în apă. Cobori jos că mă duc și o scot afară din apă că apa i a mea nu a ei.

O coborât Petre și o stat în dunga apei și o adunat-o peștele și i-o dat cu căpăstru în cap:

- Hop, iapa babii! Hai să mergem acasă!

Și s-o făcut iapă cu mânzu după ié și s-o dus la babă vesel că o plinit treaba. Baba, mânioasă i-o dat să mănca pită și slănină. Petre o fost mîncînd în casă și o venit un șoarece și Petre i-o dat la șoarece pită și slănină. Șoarecele o zîs cătă Petre:

- Nu am venit să-mi dai de mâncare, că am venit să-ți spui, că eu sunt înger, că baba o mers și o mutat toate sufletele cailor în măgaru cel cu șase picioare din fundu grajdului. Pe acela să-l iei.

O venit baba în casă și o zîs:

- Ai mîncat? Hai și îți ia un cal, care vrei că m-ai slujit!

Baba avea douăzecișicinci de cai și un măgar rău, cu șase picioare. Caii vesel rîncezau, da' Petre s-o dus pînă la măgar și o vrut să ia măgaru. Baba nu o vrut să-l lese să-l ia, Petre o scos sabia să-i taie capu babii. Și o zîs baba să-și ia un cal frumos, nu măgaru acela urât că i-a fi rușine să margă cu el. Petre o zîs:

- Numa aiesta îmi trebe, de nu mi-l dai îți tai capu!

Baba n-o mai avut ce face. Petre l-o luat și o dat cu capu de cal, ce-l avea dinainte, de pămînt, și s-o făcut cal, o legat măgaru de el, s-o suit călare pe cal și s-o dus. Când o fost aproape de apă s-o tâlnit cu o haită de lupi care i-o zîs să le deie două picioare de la măgaru cel cu șase picioare. Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu o zis că le dă calul, să-l lase cu măgarul cel cu șase picioare. Lupii nu vroieu. Atunci vine lupu pe care l-o legat la picior și strigă tare:

- Sai, Petre, iute, pe măgariu dinainte că se face cal și te du, că-i Fata la fântâna lui Iordan!

Atunci Petre sare pe măgar, se face cal și zboară. Mergînd, Petre îi spune:

- Măi, căluțu meu, fii tu bun și mă ascultă că și eu oi fi bun cu tine și te-oi griji bine!

Zboară iute la fântâna lui Iordan și luară Fata. Calu zmeului rîncează de sar două podele din grajd. Vine zmeul, mînios:

- Ce te stropșește?

Calu o zîs:

- O dus Fata!

- Pot bea și mânca, ajunge-l-om?

- Nu l-om ajunge că i frate-meu care zboară mai pe sus decât mine!

Atunci zmeu, mînios, suie călare și dă cu picioarele în cal și zîce:

- Du-te, să-l ajungem!

Calu zmeului rîncează către frate-so să-l aștepte. Petre întrebă calu ce o zîs calu zmeului.

- O zîs să-l aștept.

- Spune-i că îl aștepti dacă suie cu zmeu pînă în nori și să-l întoarcă cu picioarele în sus și să-l arunce, apoi tu-l aștepti.

Calu, mînios pe zmeu, așe o făcut: s-o suit pînă la nor și i-o dat drumu jos și s-o prăbușit zmeul. Atunci l-o așteptat și s-o dus Petre Făt-Frumos Fiul lui Dumnezeu acasă, cu Fata și doi cai nădraveni. Și mai trăiesc și astăzi daeă n-o murit.

cui îs numite.

De aceea este cuvânt
De la mila lui Dumnezeu Sfântu,
De la Maica Precurată,
De la doisprezece Sfinți Apostoli
Și de la dumnevoastră, cinstiți
chemați,

Care-aici v-ați adunat
Cu niște daruri de mare folos
După cum vi le-o rînduit
Domnu Christos,
Zicînd că:

Iată, ne aflăm și noi cu niște
daruri puținele

Dar ne și rugăm pe lângă ele
Să le primiți către mai multul
dumnevoastră

Deoarece dragostea noastră
este mare

Dar puterea cam subțire,
Dar totuși și de acum înainte
Ai dumnevoastră binevoitori
vom fi

Și orice s-ar cere din partea noastră
Toate le vom împlini,
Însă dorim ca și această nuntă
de bucurie

Cu bine să sfârșească
Și noroc bun Dumnezeu să
rînduiască.

Apoi este cuvânt
De la mila lui Dumnezeu Sfântu,
De la Maica Precurată,
De la doisprezece Sfinți Apostoli
Și de la acești mniri
Și de la părinții lor
Care zic ca noi:

Cu mare dragoste v-am chemat
Și v-am așteptat
Să veniți la casa noastră,
La această nuntă de bucurie
Pe care nici noi nu o vom face
Fără mai mulți oameni de omenie.
Azi, după ce dumnevoastră
V-ați ostenit și ați venit,
N-am fi poftit

Colecția ANA CIOCIAN, 70 de ani, 1985, Mesteacăn

Zise sunt bughete,
Da' faptele-s puține.